

Din scrisori vechi

E.-, 23 aprilie 1857.

(Către un tânăr soldat.)

... Cum îți merge, dragă frate, în poziția ta plină de ispite? Dacă în astfel de momente inima nu se lipește foarte strâns de Isus, ea va fi smulșă ușor într-o parte sau alta. Pe de altă parte, este adevărat că, cu cât poziția unui creștin este mai dificilă și mai plină de ispitite, cu atât mai mare este onoarea de a o umple după buna plăcere a lui Dumnezeu. O inimă ușuratică este ușor îndreptată într-o altă direcție într-o astfel de poziție. Adesea îmi amintesc cu tristețe de frații care sunt în armată, dar mă mângâie gândul că Domnul credincios, care ne poate ocroti în orice situație, este de asemenea capabil să ne ocrotească printre soldații nechibzuiți. „Dumnezeul oricărui har” [1 Petru 5.10] îi va conduce pe cei care i se încredințează în siguranță prin toate dificultățile. Da, dragul meu frate, suntem în mâini bune și credincioase. Inima Tatălui este întotdeauna plină de dragoste și har pentru noi. Dacă privirea noastră este hotărâtă, vom întâlni dragostea Sa în toate lucrurile.

Dar permite-mi să-ți pun câteva întrebări: Ce experiențe ai acum? Poate Duhul lui Dumnezeu să lucreze din belșug în inima ta? Atât timp cât acesta este cazul, rămânem în dragostea Sa și creștem în orice cuvânt și lucrare bună. Ceea ce îmi doresc pentru mine și pentru alții este să ne petrecem timpul străinătății noastre aici pe pământ slăvind-L pe Dumnezeu, așteptând în fiecare ceas venirea Domnului nostru iubit. Aceasta este bucurie, bucurie adevărată, și așa are loc creșterea sufletului, a omului interior. Dar cât de trist este când un creștin uită chemarea sa cerească și se pierde în lucruri deșarte, fără valoare! Cât de contradictoriu este atunci când un om spiritual și ceresc, un om care a murit și a înviat cu Hristos, se pierde din nou în lucruri pământești și chiar carnale, lipsite de spiritualitate! Acesta este motivul pentru care apostolul ne îndeamnă atât de mult să ne abținem de la poftele care luptă împotriva sufletului și, din nou: „Dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu” [Coloseni 3.1]. Am fost lăsați aici pentru a vesti „virtuțile Celui care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” [1 Petru 2.9], în orice poziție, în orice stare și relație am fi.

Da, dragul meu frate, este ceva prețios să înțelegem chemarea noastră glorioasă în sus și, în legătură cu aceasta, poziția noastră de suferință, slujire și luptă aici pe pământ. Îți cer sincer să-ți amintești mereu de dragostea cu care ești iubit, de mâna care te călăuzește și de ochiul care veghează asupra ta! Cu adevărat, tu poți fi întotdeauna încrezător, iar călătoria în pustiu nu va fi lungă. Suntem pe drumul spre El și în curând ochii noștri Îl vor vedea. Trebuie să mai perseverăm puțin în luptă și suferință, în veghere și rugăciune, în credință și speranță, în dragoste și slujire. Și nu suntem niciodată singuri, Duhul lui Dumnezeu locuiește și lucrează în noi pentru a trezi și a însufleți tot ceea ce este plăcut Lui în noi. Prin urmare, mergi înainte cu încredere și curaj, în rugăciune și cerere, bucurându-te de harul și dragostea Domnului nostru!

...

E. -, 12 iunie 1863

... Domnul este la lucru aici și în adunările din jur. Suflete sunt salvate, dar, cu regret, există și tristețe printre credincioși. Cât de rar se găsește o inimă întreagă pentru Isus, și totuși nu există

nimic mai frumos și mai demn de efort decât să trăiești în întregime pentru Domnul. Fie ca El să facă și inimile voastre curajoase în slujba Sa! El v-a așezat acolo pentru a fi martorii Săi prin cuvânt și umblare. Chiar dacă nu vedem roade pe moment, putem fi siguri că truda noastră în Domnul nu este în zadar. - Mai presus de toate, nu vă agățați inimile de lucruri pământești! Pericolul este mare. Numai Isus este prețios, fără El totul este lipsit de valoare. A trăi pentru tine și a-ți căuta viitorul pe acest pământ este o chestiune sărăcăcioasă. Harul Domnului să fie cu voi și să vă păstreze inimile în prezența Sa! ...

E., 9 ianuarie 1883.

... Sâmbătă m-am întors din B., unde, ca de obicei în această perioadă a anului, a avut loc o întâlnire mare pentru studiul în comun al Cuvântului lui Dumnezeu. Întrunirea a fost bine frecventată, ca și întâlnirile de seară. Unii oameni mai tineri și-au găsit pacea. Un frate în vârstă, care ni s-a alăturat de curând, a exclamat în mod repetat la sfârșitul studiului, cu lacrimi: „O, Doamne, ce Dumnezeu ești Tu! Cât de puțin Te-am cunoscut pe Tine și Cuvântul Tău prețios până acum!” El a sorbit Cuvântul, așa cum pământul uscat soarbe ploaia.

R. s-a întors ieri din zona D., unde este multă mișcare. Peste tot încăperile sunt prea mici pentru a cuprinde oamenii care se îngheșuie să asculte Cuvântul, credincioși și neconvertiți. Printre alții, un mare batjocoritor și vrăjmaș al adevărului a fost recent convertit la Domnul acolo. În H., sala primăriei a fost deschisă pentru R., și au venit peste patru sute de suflete din toate clasele populației. În O., sala parohială i-a fost pusă la dispoziție, iar primarul l-a pus pe ofițerul de poliție să anunțe în tot satul că Evanghelia va fi predicată seara în sala parohială, la care toată lumea a fost invitată. - O mare mișcare a apărut, de asemenea, în S. și în zona înconjurătoare, iar mulți mărturisesc că au găsit pacea.

Astfel, Domnul ne dă multe motive să-L laudăm pentru marele Său har. Acesta se dovedește a fi deosebit de mare în aceste ultime zile rele. Niciodată înainte Numele Său nu a fost atât de dezonorat în creștinătate, niciodată înainte spiritul anticreștin nu a apărut atât de deschis și de îndrăzneț ca în prezent¹, dar, pe de altă parte, niciodată înainte nu au fost convertite atât de multe suflete. Poate că niciodată până acum confuzia și divizarea nu au fost atât de mari, niciodată până acum Adunarea iubită a lui Dumnezeu nu a fost împărțită în atât de multe partide ca în zilele noastre, și totuși ce a făcut Domnul? În loc să ne pedepsească, El a scos prin Duhul Său mii de oameni din confuzie și le-a făcut cunoscut, ca în primele zile, gândurile și planurile glorioase ale lui Dumnezeu. În loc să lase persecuțiile să vină peste noi, El a deschis ușile peste tot, iar noi putem trece nestingheriți. Dar, vai, din nou, printre aceste mii sunt mulți care au devenit adormiți și leneși ...

Ce este omul! El strică tot ceea ce Dumnezeu îi încredințează. Ce mângâiere și ce fericire că dragostea lui Dumnezeu pentru noi nu se schimbă niciodată și că suntem introduși în părtășia Sa și a Fiului! Te-ai gândit vreodată, dragă S., ce înseamnă pentru niște biete creaturi ca noi să fim introduse în această părtășie, să avem aceleași sentimente și interese ca Tatăl și Fiul? Să avem aceeași bucurie pentru Hristos (deși într-o măsură infinit mai mică) pe care o are Tatăl, să manifestăm aceeași dragoste și ascultare față de Tatăl, așa cum s-a găsit în Hristos când a fost aici pe pământ? Tu vei întreba: Dar cum este posibil aceasta? Numai legătura permanentă și ascunsă cu Hristos, combinată cu o cercetare continuă a Cuvântului Său prin rugăciune și

¹ Ce ar spune scriitorul astăzi, dacă ar trăi?

cerere, ne face capabili de aceasta. De aceea te rog pe tine și pe toți care sunt cu tine să nu neglijați acestea. Atunci Numele Domnului va fi glorificat prin voi și calea voastră va fi binecuvântată. ...

E., 14 februarie 1885.

... De la ultima mea scrisoare, din nou s-au fost convertit suflete în mai multe locuri, în special în vecinătatea lui D. Un frate îmi scrie că întregul sat F. este în mișcare; într-o casă părinții sunt convertiți, în alta copiii, nu se știe ce să se spună. În E., un alt sat din apropiere, peste 40 de suflete au venit la pocăință și credință. Slăvit să fie Domnul pentru tot harul Său! El continuă să prelungească „timpul primirii” și desfășoară bogățiile harului Său într-un mod minunat în mijlocul stricăciunii morale în creștere. Fie ca inimile noastre să fie din ce în ce mai pline de El, „speranța gloriei”, astfel încât să-L putem glorifica exact acolo unde ne-a așezat! Odată, apostolul chiar le-a scris *robilor* că ei Îl slujesc pe Domnul Hristos; la fel, este și privilegiul nostru să-L slujim în orice loc și în orice relație.

Recunoaștem că nimic bun nu locuiește în noi, adică în carnea noastră. Influențată și incitată de satan, carnea este mereu preocupată să încerce să ne țină departe de această slujire binecuvântată. Ea încearcă să ne împiedice să citim Cuvântul lui Dumnezeu și să ne rugăm, să ne împiedice să participăm la orele de adunare și, atunci când suntem prezenți, să ne distragă atenția. Ce ar trebui să facem în această privință? Să luptăm împotriva cărnii sau să încercăm să o îmbunătățim? Vai, aceasta ar fi o osteneală zadarnică, așa cum au experimentat toți cei care au urmat această cale de-a lungul timpului. Ce putem face și ce ar trebui să facem? *Să ne considerăm morți față de păcat!* Acesta este sfatul pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl dă celor care au murit împreună cu Hristos în Romani 6.11; și cu siguranță noi nu putem face mai mult decât să urmăm acest sfat.

Dar unde găsim puterea pentru a face aceasta? Ca aceia care, în ceea ce privește omul vechi, au fost răstigniți și au murit împreună cu Hristos și au fost făcuți vii împreună cu El în înviere, posedăm acum o viață nouă, care este călăuzită și susținută de Duhul Sfânt care locuiește în noi, iar în această viață nouă avem puterea de a ne considera morți. Considerăm carnea din noi ca pe ceva de care moartea lui Hristos ne-a despărțit, ca pe vrăjmașul nostru cu care am rupt-o complet, știind că ea caută doar să ne strice și să ne ispitească la rău. Prin viața nouă, pe care am primit-o în Hristos, am fost scoși din tot ceea ce înainte eram legați și ținuți în loc și separați de aceasta pentru totdeauna. Preocuparea vieții noastre, bucuria și desfătarea inimilor noastre este acum Hristos, nu mai este lumea și ceea ce este în ea, sau pământul și ceea ce este pe el.

În loc să ne luptăm cu carnea, ne preocupăm cu Hristos și, atât cât putem, cu Cuvântul Său prețios. Prin această umblare ascunsă cu Domnul, care nu este posibilă fără rugăciune stăruitoare, carnea își pierde puterea asupra noastră. Pacea și bucuria din noi cresc, iar influența și eficiența cărnii scad în aceeași măsură. Desigur, ea rămâne întotdeauna ceea ce este în sine, dar, fiind ținută de noi în moarte, este incapabilă să lucreze. În acest fel realizăm și îndemnul apostolului: „Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ: curvie, necurăție, patimă, poftă rea și lăcomie” (Coloseni 3.5). Dacă acestea primesc hrană prin cedarea noastră, ele exercită din ce în ce mai multă influență asupra noastră; dar dacă sunt lipsite de hrană prin negarea lor de către noi, influența lor scade și își pierd puterea. Desigur, lupta nu încetează atâta timp cât suntem în acest cort, dar dacă rămânem în Hristos - în afară de El nu putem face nimic

- vom fi mai mult decât biruitori prin Cel care ne întărește. Nu trebuie să păcătuim, dar dacă o facem, dacă uităm de noi înșine și consimțim la păcat, nu trebuie să disperăm. Este grav, pentru că fiecare păcat în gând, cuvânt sau faptă ne răpește bucuria părtășiei cu Tatăl. Dar „dacă cineva a păcătuیت, avem la Tatăl un Apărător, pe Isus Hristos, Cel drept”, care mijlocește întotdeauna pentru noi acolo și lucrează în noi aici, astfel încât să ne întoarcem la Tatăl cu o judecată de sine sinceră și o mărturisire sinceră și să primim astfel iertarea și curățirea practice (1 Ioan 1.9; 2.1).

„Cine rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce mult rod” (Ioan 15.5).

Titlul original: „*Aus alten Briefen*”
Sursa: Botschafter des Heils in Christo 78 (1930).